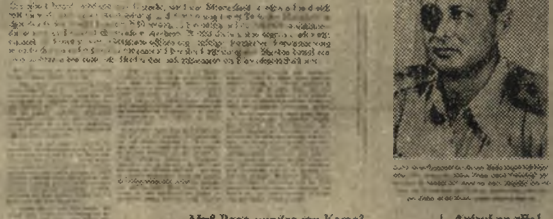

**Israelis, sühnt eure Verbrechen!
 Die Todesqualen der Araber**

Regina Dahl berichtet aus Jordanien

Israels Verbrechen
 So wird die Welt hinter Licht geführt
DIE WAHRHEIT
über Nahost-Konflikt

Muß Bonn wieder zur Kasse!

Der Schuldige heißt Israel
 Bonns Verrat an den Arabern

נאצים נגד ישראל

שלושה שערים סיפויים של השבועון הגרמני הנאצי נאצינלצייטונג אונה סולדאטנצייטונג, בהן אומרות, בין השאר, כותרות הזעזעה וההסתה: **ישראל! כפרי על פשעך** — עינויי המחת של הערבים — עיקבות אכזריים של תוקפנות ישראלית. כותרות המישה מדברות על פשעי ישראל — האמת על הסכסוך במזרח הקרוב — בגידת בון בערבים — שתחיה

גם ארם וכחש. עיתון אחד בגרמניה לא היה זקוק למכתבי קוראים מסוג זה. הוא כתב ברוח זאת בעצמו. היה זה העיתון הנאצי המוצהר של גרמניה, השבועון נאצינלצייטונג טונג אונד סולדאטנצייטונג (העיתון הלאומי ועיתון החילים), עיתון אנטישמי, המסיף למלחמה בברית המועצות והתובע את החזרת שטחי גרמניה שנשללו ממנה במזרח. עורכו, ד"ר גראהרד פריי, הגאה על פסוצת שבועונו (140 אלף קופים הנקראים עליידי שלושת רבעי מיליון גרמנים) לא חסך ארס (ראה תמונות למטה). כתב הוא:

● **„לידתה של מדינת בפשע... הצבא הישראלי, בפיקודו של משה דיין, יצר ב מעשה תוקפני, עובדות חדשות“** במזרח הקרוב... זה הוא מעשה תוקפנות כמלוא

במדינה

יחסי-חוץ

הצד השני של המטבע

גרמנים טובים (רועים) תרמו דם לישראל; בשגרירות ישראל בבון לא נדם הטלפון (מ) רוב קריאות הברכה שהועברו בו); קרנה של ישראל עלתה עוד יותר בגרמניה. על עובדות אלה דחה משרד החודשים ה אתרונים ללא הרף ונוצר רושם ברור שה גרמנים לא סתם מעריכים את ישראל, אלא ממש אוהבים אותה.

● **כמו האינדיאנים.** האמת היא של מטבע הזה היה גם צד שני. וצד זה בלט מאד במכתביהם של קוראים גרמניים ל מערכות עיתוניהם. אם כי מערכות העיתונים היו, כמעט ללא יוצא מן הכלל, אוהדות ב יותר לישראל, אי אפשר לומר אותו דבר על קוראיהם.

● **„לא צריכים לרומם את המבצעים הצבאיים של ישראל אלא... את הכשרון היוצא מן הכלל, בו היא הצליחה להוליך שולל את העולם, כאילו היא מוקפת אויבים עצומים ונתונה בסכנת-מוות. כשרון זה מעמיד בצל את כשרונותיו הגדולים של (שר התעמולה הנאצי) גבלס.“** „לקורא הויטסברג פ. פקאש היה גם כן משהו לומר: ● **„הטיעון הציוני הוא שזכותם ל מדינה ציונית בארץ ישראל מבוססת על כך שהיתה שם, לפני כמה אלפי שנים, מדינה יהודית... מה היה אומר העולם לו הערבים היו תובעים בחזרה את ספרד. או מה היה אומר הדוד סס לו ביקשו האינדיאנים את ניו יורק?“**

על עמודי התהלייה. אחר המקבילות ההיסטוריות המעניינות האלה באו הבעות הכעס על ישראל חומשה, בעצם, בכספי משלם-המסים הגרמני. כפי שביטא זאת אחד האנש ליכטה:

● **„תנאי מוקדם לנצחון במלחמת-בזק הוא שריון רב-עוצמה. נשק זה סופק על ידי הרפובליקה הפדרלית — 200 טנקים אמריקאיים מסוג מ-48... וסופק כמעט בחינם, במתנה.“** הצטרף אליו היינץ-יורגן הופה: ● **„חבל שישראל מנהלת מלחמה על חשבון המסים שאני משלם.“** ויואכים דוס מקלן מצא הזדמנות לפרוע את החשבון לא רק עם היהודים אלא עם ה עולם כולו. העולם שהעמיד את מנהיגי ה נאצים למשפט בנירנברג. אחר שדוּס הגיע למסקנה שמצבה של ישראל כ-1967 היה זה לזה של גרמניה ב-1939 (שתי ארצות מוקפות על ידי אויבים תוקפניים, שהותירו את הברירה של כניעה או טריצת המצור) הוא קבע:

● **„גרמניה רבתי הפסידה את המלחמה. מה יעלה בגורל ישראל עוד לא יודע. אבל אם יש תוקף לעקרונות-הצדק שנקבעו ב נירנברג, חייבים להעמיד את המנהיגים ה מדיניים והצבאיים של היהודים לפני בית דין בינלאומי ולתת להם לסיים את חייהם על עמודי-התהלייה.“**

מוכן המילה של בית-הדין בנירנברג... מנהיג הציונות אשכול סבב בכחש את מנהיג העולם הערבי נאצר...“

ירושלים

מיפגש בלונדון

כמה אנגלים קשישים רצו השבוע לשגר מיברקי-ברכה לכובש ירושלים אלוף-מישנה מוטה גור. הם לא עשו את זה. לא מפני שהם לא ידעו שהוא יושב, במקום בירו שלם, בניו יורק, כיועצה הצבאי של משלחת ישראל לאו"ם. אלא פשוט מפני שהם אנגלים

כניס כובשי ירושלים בלונדון
 לחיי מוטה גורו לחיי אדמונד הנרי הינמן אלנבו לחיי המלכה

והאנגלים, כידוע לא אוהבים כל כך גלות את ריגשותיהם. הם רצו להזכיר לו את הקירבה הקיימת ביניהם. בעצם הם כבשו את ירושלים 50 שנה לפניו. עובדה זאת הם הזכירו, אבל בחוג מצומצם, עת הם הרימו כוסית לכבודו של מוטה. כמוכן, אחרי שהרימו כוס לחיי המלכה.

● **„כבש יריחו.“** החוג המצומצם הזה הוא המיפגש השנתי של ותיקי הגדוד ה-22 של החטיבה הלונדונית של צבא הוד מלכותה. 13 הקשישים שבאו למיפגש הם השיריונים ה אחרונים של הגדוד הבריטי הראשון שנכנס לירושלים בתשיעי לדצמבר 1917, תחת פיי קודו של הגנרל אדמונד הנרי הינמן אלנבי. לפי מיטב המסורת האנגלית הם לא הרבו לספר על עלילותיהם. הם רק היו מוכנים לספק כמה עובדות ביוגרפיות. שבעה מהם נשואים, שלושה אלמנים ושלושה עדיין רווקים. עשרה מהם כבר יצאו לגימלאית ו שלושה מהם עדיין עובדים: עורך-הדין, מנהל-החברות והכומר שבחבורה.

הצעיר ביניהם, מיק מאלוני, הוא בן 69 והקשיש, סטנלי בליקי, הוא בן 78. אחרי גילויים מרעישים אלה ניגשו ה לוחמים הוותיקים לארוחת-הערב שהוגשה להם, כמוכן, באולם אלנבי ושפתריטה היה: כבש יריחו: לפתח-תפוחים באר-שבע ו עוגות מנות-קרב טוג אל-ף. לבסוף העלו בכל זאת כמה זכרונות — על האויב התורכי, על חומות ירושלים, ו על הישפיות של בית-לחם, וקבעו להפגש שוב כעבור שנה.

הכומר צ'ארלס ורנר, שהיה כבר לפני 50 שנה הכומר הצבאי שלהם, עוד נתן להם את הברכה המסורתית והזכיר להם: „רובנו עדיין אנשים צעירים... אם כי כמה מאתנו עומדים להיכנס לתחנה-הסופית ולא גראה אותם יותר. לכן גודה לאל על שקיימנו כל השנים האלה. מירושלים ועד הנה.“

עתונות

גיוס של

99.44 אחוזים

800 עיתונאי-החוץ ששטפו את הארץ ל פני ותוך כדי מלחמת ששת-הימים נת קבלו בה בידיות רבה והוגשה להם, על-פי רוב, העזרה המירבית למילוי תפקידם. אפילו הצנזור הצבאי עשה את הכל על מנת להקל על מלאכתם. רק, שכמוכן, הוא לא התיר להם להעביר לחוץ-לארץ סודות צבאיים, במידה והם ני חשו כאלה, כגון המימדים האמיתיים של גיוס המילואים של צה"ל. הצנזור הסכים לנוסח אחד בלבד: „גיוס חלקי.“ מכיון שחלק זה היה שלם מאד, שברו ל עצמם עיתונאי-החוץ את הראש, כיצד ל העביר ידיעה זאת, מבלי לעורר את תשומת לבו של הצנזור. וכפי שמתברר מזכרונות ה מלחמה, שהחלו מתפרסמים עכשיו, עלה דבר זה ביד עיתונאי אחד בכל זאת. **פזמור בשנהב.** העיתונאי הזה, ויוברט טוט (תורו עם לוט), נקט בתכסיס מקורי, ככתבו של הלוגו-אנילט טיימס, אחד ה עיתונים האמריקאיים הנפוצים ביותר (720 אלף גליון ליום) והמעולים בחוף המערבי (המשך בעמוד 12)